

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně JUDr. K. T.,** proti **žalovanému Finančnímu úřadu Brno III**, se sídlem Šumavská 31, Brno, o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 49/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou podle § 82 a násl. s. ř. s. se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala ochrany před nezákonnými zásahy, které měly spočívat v osmi úkonech Finančního úřadu Brno II, Finančního úřadu Brno III, Finančního úřadu Ivančice a Finančního ředitelství v Brně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 61, byly jednotlivé žaloby vyloučeny k samostatnému projednání. V řízení nadále vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 49/2004 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem Finančního úřadu Brno III (dále jen „žalovaného“), jenž měl spočívat ve vydání výzvy ze dne 26. 1. 2004, čj. 10361/04/290912/6384, kterou byla stěžovatelka vyzvána k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995. Zahájení daňového řízení uvedenou výzvou žalovaný odůvodnil podle názoru žalobkyně nepravdivým tvrzením o existenci nových skutečností, přičemž nerespektoval právní názor Ústavního soudu vyslovený v rozhodnutí ze dne 15. 5. 2002, čj. III. ÚS 510/02, jímž bylo Finančnímu úřadu Brno III zakázáno pokračovat u žalobkyně v daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za roky 1995 a 1996, neboť za zdanitelné období let 1995 a 1996 se jedná o věc rozhodnutou ve smyslu § 28 odst. 1

zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Zahájením daňového řízení bez opory v zákoně, kdy byly na žalobkyni vlivem absence odkladných účinků opravných prostředků vymáhány nemalé finanční částky, docházelo podle tvrzení žalobkyně k nezákonnému zásahu. Žalobkyně je přesvědčená o tom, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby pod hrozbou další finanční újmy vyčkávala časově neohraničených právních úkonů odvolacích orgánů. Žalobkyně v tom spatřuje porušení čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy, čl. 11 odst. 5 a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně proto navrhla, aby soud vydal rozhodnutí, v němž by žalovanému zakázal pokračovat v dalším vymáhání úhrad daně z převodu nemovitostí zahájeném vydáním uvedeného platebního výměru.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 68, byla odmítnuta tato žaloba žalobkyně s odůvodněním, že podle § 85 s. ř. s. je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem, nebo donucením správního orgánu nepřípustná tehdy, pokud se ochrany nebo nápravy lze domáhat jinými právními prostředky. Soud uvedl, že je-li možný i jiný procesní postup, není možné domáhat se souběžně ochrany prostřednictvím žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. V řízení zahájeném žalobou napadeným úkonem – výzvou – bylo podle soudu nutno vyčkat meritorního rozhodnutí správce daně, proti kterému, po vyčerpání opravných prostředků, se lze bránit žalobou podle § 65 s. ř. s. Z ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že se žalobou lze domáhat ochrany jen proti jiným zásahům do práv, než je zásah rozhodnutím ve smyslu legální definice § 65 s. ř. s., tím méně lze za zásah považovat rozhodnutí procesního charakteru. Soud uvedl, že smyslem žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. není zasahovat do průběhu daňového řízení, za zásah podle § 82 s. ř. s. je pak považován úkon správního orgánu jiného charakteru, jenž má formu např. omezení osobní svobody, zásahu do práva svobody pohybu, útok proti tělesné integritě, odvlečen, zásah do práva shromažďovacího, spolčovacího, sdružovacího atd. Proto soud dospěl k závěru, že žalobu nebylo možné posoudit jako žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s. a jako nepřípustnou ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že v petitu žaloby se domáhala toho, aby bylo žalovanému zakázáno pokračovat v řízeních směřujících k vymáhání daní. Stěžovatelka namítla, že ochranu před nezákonným zásahem podala ohledně celkově osmi úkonů různých správních orgánů a domáhala se, aby těmto správním orgánům bylo zakázáno pokračovat v řízeních směřujících k vymáhání jednotlivých daní. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 61, však byly jednotlivé žaloby vyloučeny k samostatnému projednání. Podáním ze dne 14. 5. 2004 se stěžovatelka mj. domáhala toho, aby věci byly opět spojeny ke společnému projednání, neboť se domáhá ochrany právě před kumulovanými zásahy státní moci prováděnými koordinovanými orgány finanční správy. Soud však podle stěžovatelky pochybil, neboť na toto podání nereagoval, a jednotlivé žaloby vedené pod sp. zn. 30 Ca 103/2004, 30 Ca 100/2004 a 30 Ca 49/2004 byly odmítnuty s tvrzením, že žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je nepřípustná, neboť se ochrany lze domáhat jinými právními prostředky. Tímto postupem se stěžovatelka cítí být poškozena na svých právech, neboť soud nesprávně posoudil právní otázku vyloučení žalob směřujících proti jednotlivým finančním orgánům k samostatnému projednání, čímž posunul věc do zcela jiné právní roviny. Stěžovatelka tvrdí, že se domáhala právě ochrany proti šikanóznímu jednání státní finanční správy v součinnosti jednotlivých finančních úřadů a Finančního ředitelství v Brně. Stěžovatelka se však nedomáhala zrušení napadených rozhodnutí, nýbrž toho, aby nebyla řízení zahájená protizákonným způsobem vůbec vedena; k tomu je zapotřebí, aby soud zakázal příslušným orgánům v řízení pokračovat. Stěžovatelka poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 510/02, jenž byl vydán v jiné její věci.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 68, bylo zrušeno a aby původní podání rozdělené usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 61, bylo znovu spojeno ke společnému řízení. V doplnění kasační stížnosti, jež bylo reakcí na výzvu k zaplacení soudního poplatku, stěžovatelka sdělila, že soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci sp. zn. 30 Ca 49/2004 zaplatila pouze z procesní opatrnosti, neboť poplatek již byl uhrazen v souvislosti s kasační stížností směřující proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 30 Ca 103/2004; stěžovatelka upozornila Nejvyšší správní soud na toto procesní pochybení krajského soudu.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky pro vyloučení věci k samostatnému projednání, neboť nezákonný zásah spatřovala stěžovatelka právě v kumulaci zásahů ze strany finančních orgánů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Brně nepochybil, když vyloučil žaloby proti nezákonnému zásahu k samostatnému projednání. V daném případě byly splněny podmínky pro vyloučení věci podle ustanovení § 39 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je možné v případě, kdy jedna žaloba směřuje proti více rozhodnutím, vyloučit usnesením každé takové rozhodnutí k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné. Soud prvního stupně k vyloučení věcí k samostatnému projednání uvedl, že žalobkyně se ochrany domáhá v osmi samostatných případech, pro jejichž posouzení bylo zapotřebí jednotlivé případy vyloučit k samostatnému projednání. Jelikož se v dané věci jednalo o žalobu směřující proti celkově čtyřem různým žalovaným správním orgánům (Finanční úřad Brno II, Finanční úřad Brno III, Finanční úřad Ivančice a Finanční ředitelství v Brně), nebylo možné Krajskému soudu v Brně vytknout, že jednotlivé žaloby na ochranu před nezákonným zásahem vyloučil k samostatnému projednání. Skutečnost, že Krajský soud v Brně nereagoval na návrh žalobkyně na opětovné spojení věcí, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť rozhodnutí o vyloučení věcí k samostatnému řízení je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení a opravný prostředek proti němu není připuštěn.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil i s dalším názorem Krajského soudu v Brně a konstatuje, že žaloba domáhající se ochrany před nezákonným zásahem vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 49/2004 byla tímto soudem správně odmítnuta jako nepřípustná, neboť výzvu k podání dodatečného daňového přiznání nebylo ani podle názoru Nejvyššího správního soudu možné považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud prvního stupně se podle názoru Nejvyššího správního soudu vypořádal se skutečností, že výzva k předložení dodatečného daňového přiznání je toliko dílčím procesním úkonem správce daně, jenž směřuje k vydání meritorního rozhodnutí,

proti němuž daňový řád připouští opravný prostředek – odvolání a následně je případně možný soudní přezkum v rámci řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možné bránit se proti vydání uvedené výzvy žalobou podle § 82 s. ř. s. a bylo na místě, aby stěžovatelka nejprve vyčkala meritorního rozhodnutí správce daně a poté činila příslušné procesní kroky. Ostatně pokud by soud ve správním soudnictví v této fázi řízení zkoumal nutnost podání či nepodání dodatečného daňového přiznání, předjímal by tím případné budoucí rozhodnutí správce daně.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že projednání žaloby proti nezákonnému zásahu bránila skutečnost, že podání takové žaloby nebylo s ohledem na § 85 s. ř. s. přípustné, proto ani vyloučení věci k samostatnému řízení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí soudu. K poukazu žalobkyně na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 510/02 Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento judikát na souzenou věc nedopadá, neboť se v něm jednalo o tzv. opakovanou daňovou kontrolu, jež však není předmětem řízení v souzené věci.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). K námitce stěžovatelky týkající se zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti směřující proti rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 49/2004 nad rámec její zákonné povinnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když žalobkyni vyzval k zaplacení soudních poplatků za kasační stížnosti proti více rozhodnutím krajského soudu učiněné společným podáním. Ačkoliv byla proti rozhodnutím krajského soudu v Brně podána kasační stížnost společným podáním, jedná se o přezkum více rozhodnutí krajského soudu a proto musí být soudem zpoplatněna každá kasační stížnost zvlášť (soudní poplatek za jednu kasační stížnost činí 3000 Kč – položka č. 15 Sazebníku soudních poplatků).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu